

jeg har til Dato ikke oplevet, at en eneste Rigsdagsmand af Højre er traadt op og uden Forbehold har erklæret, at med al Uagtelse for „Grundlovsbevarelsen“, der har været en udmærket og fortræffelig Ting — Gudbevares — saa skal det nu være Slut med den Historie, og at, hvis det skulde gentage sig, saa vilde man finde ham blandt Modstanderne. Ikke en har sagt det. Det højeste, jeg har hørt, er, at det ærede Medlem for Nalborg (Bransjen) har udtalt, at i saa Tilfælde vilde han gaa sin Vej. Ja, det er altid noget. Bedre vilde det ganske vist være, om det ærede Medlem, i Stedet for at gaa, blev paa sin Plads, og tog sin Part af Kampen mod Overgrebet. Men jeg skal erkende, at det er altid noget — men det er ogsaa det hele. Over for de mange letfærdige Udtalelser, som endnu stadig løbe Landet rundt, har det været derfor nødvendigt at minde om, og jeg minder derom paa nu, at der bliver ikke Fred og Trykthed iblandt os, for alt dette er endelig og uigenkaldelig strinlagt. Og der bliver ikke her i Landet et konservativt Parti, som henter sin Styrke ikke fra Slagsmaal, hvilket de Herrer synes, at være enige om er det, der hidtil har givet Højre røde Kinder, men fra sine politiske Tankers Livskraft, der bliver ikke et faadant Parti, som der danner sig et fuldt loyalt, konservativt Parti, der staar paa Forfatningens Grund med samme Ret som dets Medborgere, men ikke med større Ret. De Herrer stusse ingen, hverken sig selv eller andre, ved at lade, som om de ikke se og forstaa dette. Til min Udtalelse forleden har jeg intet at tilføje, hvad jeg har sagt, faar at staa paa egne Ben, og det vil nok blive staaende. Kun endnu dette. Det har været ganske uden for mit Omke og Hensigt at sige noget, der kunde opfattes som personligt faarende. Hvis der imidlertid i mine Ord skulde have været en eller anden Bille, der kan have smagt lidt best, nu saa have de Herrer jo til Gengæld søgt at sige mig forfælske sure Smaating. Saa kunne vi maaske være enige om at lade det gaa lige op.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Konsejlspræsident. Den ærede Minister udtalte forleden, at bortset fra min Udtale af det socialistiske Parti her i Tinget, havde mine Udtalelser kun været en Gentagelse af det, der allerede forud var sagt af det ærede Medlem for Ringebu (S. C. Christensen). Dette er fuldstændig rigtigt. Den højtærede Minister har meget nøje opfattet Enheden i Udtalelserne fra de to tidligere Finanslovsordførere. De saa Ord, jeg her har at sige, ere derfor sagte saa vel paa

min Kollegas som paa mine egne Begne. Den højtærede Minister var saa elskværdig at sige, at det var ham en Fornøjelse at høre mig tale. Det glæder mig, at jeg er i den meget behagelige Stilling, at jeg fuldt ud kan gengælde den Kompliment. Det er altid med virkelig Interesse og Behag, at jeg følger den højtærede Ministers Foredrag, der i saa høj Grad bære den diplomatiske Kløgts Præg. Jeg beder den højtærede Minister ikke misforstaa min Mening, naar jeg minder om, at en meget stor Diplomat, som bekendt, en Gang har sagt, at det højeste Maal for Beltalenhed er at kunne holde en lang og vellykket Tale uden at sige noget som helst. Dette er paa ingen Maade Ironi; det er virkelig en meget betydelig og meget værdifuld Kunst. Den ærede Minister har i vellykkede og træffende Ord givet os en Række Meddelelser om Ting, som vi alle sammen vidste i Forvejen. Der var kun en Ting, vi ikke vidste og gerne vilde vide, og det er ogsaa det eneste, vi fremdeles ikke have faaet noget at vide om. Jeg skal tillade mig kortelig at gennemgaa Punkt for Punkt den højtærede Ministers Udtalelser om Forfatnings-, om Grundlovsagen. Ministeren siger saaledes, at han i For har udtalt, at han vilde være villig til at deltage i et Forsøg paa at finde en Løsning af denne Sag. Ja, det vidste vi. Han vedbliver, at han i det paaagældende Udvalg har maattet udtale, at „Regeringen ikke kunde gaa med til nogen af de foreslaede Ordninger“, men at han fra sin Side ikke vilde komme med noget andet Forslag, særlig da han ikke ansaa Tidspunktet for belejligt. Og saa dette vidste vi. Dernæst vedbliver den ærede Minister, at han ikke er ansvarhavende Redaktør af Berlingske Tidende. Og saa det var os bekendt. Det var os endogsaa i den Grad bekendt, at vi paa Forhaand vidste, at det netop var det, der vilde blive sagt. Den højtærede Minister udtaler dernæst, at det er hans personlige Mening — at ved Forliget er „Muligheden af en provisorisk Finanslov ikke ubeløst“. Ja, ogsaa det vidste vi. Vi vidste det saa godt, at vi lige siden 1894 aldrig ere bleven trøtte af at gentage det. Det er os derfor, om ikke nogen Beroligelse, saa dog en Beparelse, at det nu ogsaa fra en af Forligets mest fremtrægende Ophavsmand udtrykkelig udtales, det vil spare os en Del Tid og Uvejlighed, at vi ikke længere behøve at bevise dette. Men, fortsætter den højtærede Minister fremdeles, „man er bleven enig om, at vi saavidt muligt skulde undgaa igen at komme ind i saadanne Forhold“, og hejder det „med god Vilje er det min bestemte Overbevisning, at det kan naas.“ Ja,